

Rimerier
i Thylandsk dialekt
af
Niels Gade, Struer
(Tidligere ø.Skårup).
1957.

Niels Gade blev født d. 9. april, år 1900 i Søndbjerg , søn af Marie og Thomas Kristian Gade. Han var først gårdejer i ø. Skårup ved Vestervig, men da leddegigten blev for slem, slog han sig ned som grisehandler i Struer. Svigersønnen Aage Jensen overtog efterhånden grisehandelen. Personerne der bliver omtalt i rimerierne, var kendte på Thyholm.

Den gamle gård.....

Æ hover så godt fræ mi bette tik hurdan det hele so uker
mæ frønnet tåg å mæ grålig sten i æ muer.
æ tåg var af halm mæ hvoller i,
en harw bløw såt derop te æ storm war forbi.
Udd i æ støld stow fir hejst wed æ hæk,
den gammel war "Muer" å stow owest i æ ræk.
Æ towårs, æ oring å æ føl de lignt hinand,
de håd hvik bågsok å en star i djer pand.
De skrawt å stamper,så der fløv gnister fræ æ sten.
de had wist osse lidt muk i djer ben.
Æ gik ned for nejen te den hjelmede kow,
der kun æ sik øwwer te æ griss å æ so.
Æ griss begynd å skrig, de wil ha en bette tor,
den gammel lå se ned å grynted te de smor,
men snår war den forestelling forbi,
æ griss gik hen i æ halm å lå se deri,
æ bløw så forskrækked, hwad var der skeed,
æ kow rat etter mæ,å vil mi klæjjer edd.
æ rend uker i låe å soe mæ om,
æ gvol war full, men jen war tom.
Der stow æ møl mæ æ winger øwer æ hus,
den lawed en spektakkel, å vi kun hør æ wingers sus,
den kun gråt, knus kåg å skjær ruer,
den kun osse godt bruges te å tæsk kuer.
Der war en tæskmaskine så bette å ringg,
den kun den træk som ingenting.
Å så war der æ høns, gjæs å ænder,
de snadrer å klukker, å somti det hænder,
te tow kok flywwer ik æ hu a hinand,
å slåser så der flywer fjer å blod fræ dje pan.
Å så had wi en haww så stuer,
æ gik en turke sammen mæ mi muer.
Hun wist mæ æ blomster,di war så kjønne,
astres,lewkøjer å iris,hur war di skjønne.
Å hen i æ plæn war der ruser å møj andt,
å så war der de fineste skowmærker te kandt.
Å så war der æwler, pærer å blommer,
æ kun sajtens fo fyldt mi lommer.

Å ud i udest hjørn håd æ mi haww,
æ plant å wander å had nok å laww.
Æ suel den skjænt, å æ tik gik gott
det war osse mit barndomsslott.
Det war wal fattig po sin wis,
men det war no mi barndoms paradis...

Min Barndomsegn.

Æ tinker så tit på min barndomsegn
med skiftende vejr med suel å regn.
På Thyholm, der war mi vugge stow,
dær sledt æ mi føest barneskow.
Æ kinner hver vej å hver en sti,
æ nævner en par sted, æ godt kan li.

Vi kan begynd med Odby by,
det er den søndest del af Thy.
Hær findes Danmarks fineste jowr,
å det er stowte bønder her bowr.
Nejen for æ bakker ligger Odby sø.
dær hå æ wæt mej te å bjærg duftende hø.
No ligger det hele fuld af wand,
man kan vist enda træk tosk iland.
Lidt længere mod øst, ligger Serup stråen
mæ bakker så stuer po wenstre håen.
Skywdal, æ glæmer wis aldrig det navn,
dær war børnefest af Niels Dueholm å P. Ravn.
Wi fæk chokolade i spandfuldvis,
å mæ barnestemmer sang vi Herrens pris.
Æ bakker war hyw, å vi fæk den besked,
at wi endelig ett mot rænd derved.
Derimod mot wi godt rænd derop,
å wi kam osse op på æ bakkes top,
å ned wi trielt, som wi kun bejst,
ja, det war no rigtig en dejlig fejest.
Så tinker æ po Søndbjerg strand,
no er den kjend af det halve land.
En udmærket vej fører no dertil,
å fræ manne egne, de den benytter wel.
De hår funn en Riviera-strand
med det dejligste badevand.

Men møj er forandret sin æ war dreng,
det mjest war hede å lidt war eng
æ wej war blød af det argeste såen
ligg fræ Østergo å te æ stråen.
"Wejænd" war dengang si rette navn,
men det lyer nok ett så godt i Kjøwenhavn.

Lidt sønden for æ wej, lå 4 huss så smo,
law te æ tågg,å æ winduer war målt blo.
I dem bo en fisker mæ kuen å bar,
de håj det lidt småt, å ett altid po det tar.
Men sult kun di ett, de kun ta fisk po æ wand,
å te dem sjæl kun de altid træk nok iland .
Derfor så de, når jæn kam te djer bower,
spår o æ kartofler, der er fisk nok, æ trower.
Manne gång bløw æ send etter fisk ved æ stråen
mæ kurv i æ håen, å skul fo en bette gråen.
For 50 øre fæk æ en kurvfuld så stuer,
så kun de altid fo en pot mjælk af mi muer.

Op i Søndbjerg ligger æ kjærk så skjøn
omgikken af træer--det er nøj så kjøn.
Der bløw æ som bette bor op til Gud,
som gjorde en pagt for livet ud.
Siden er æ osse konfirmeret dær,
derfor fik æ det sted så kær....

Nord for Søndbjerg lå Hellerø skuel,
dær lær vi, at vi ett po wos sjæl ska stuel,
men sik hen te Ham, som er børnevenden stor,
--Han, som i det høje bor.
Vi lær osse å skryw å løss å regn---
ja, vi war heldig, der kam te å go te Hellerø degn.

Det er manne oer sinn, æ rejst væk fræ æ sogn,
men å-åtil kommer æ der i folkevogn.
De der er føj po den kant å æ land,
wæl savne møj, dersom de ett kan sik wand.

Min nabo.....

Mi nabo Jens Pesen, war en underlig jen,
æ sejer det, sjæl om han war mi wen,
nu såe, han war aparte å sær,
å han skul wær lidt wanskelig å twær.
Æ tørt han war den dejligste mand,
å han hoj osse en gur forstand.
Nøj en træjring, hår han altid wæt,
å hans arbe hår aldrig flydt læt.
"Stellekonsno" war altid hans sej,
men hans bedrift gik den gale wej.
Når anne war færr, skull han te å so,
å når anne skul høst, war hans kur ett mo.
Han høst mæ hylli, det kur der bløw,
å hårr æ blå, når en bløw sløw.
"Stellekonsno", så sinne, så sinne!
Han skull ett ha høste mæ binder.
Men æ tik den gik, å han bløw gammel,
han hoj beswær mæ al hans rammel.
Så en då hørr wi, hans kuen war død,
å han war i den dybeste nød.
De fand ham o æ lowt, han hænn i nøj reb,
han so ingen udwej, da rigtig det kneb.
Han had gin op for liwets kraw.
No bløw de begge lagt i en fællesgraw.
Det war så trist at øwerwær.
er livet da ett anten arbe å beswær?
"jo", den som tror, har et levende håb,
på det, som blew os giwet i vor hellige dåb...

Den gamle Post.

Kræn Nymann war post i en stur distrikt,
han humped afsted, for han døwer med gigt,
Mæ æ kjæp å paraply, han støtted se frem,
å nyhed han bragte te de manne hjem.
At Martin hår send hans kreditforeningspænng,
at Jens ett kan blyw i æ ejendom ret lænng,
at Niels hår fot en rykkebrøw,
å i då war æ fowed wed Kræjsten å skrøw,
å at Ann had fot en brøw mæ herreskrøwt,

så de skal nok gywtes, lig etter æ drøwt.
Å no er Mads bløwen socialist,
kommer den slaw te å ræe, hurn wæl det go te sist.
Han snakker å snakker, å æ ti den gik,
po æ turke fæk han æ fødd, det war gammel skik.
Å når han kam hjem, så han se po æ skomagerstuel,
å arbe en par timer, for å lap en huel.

Manne or gik, å hans wej bløw lång,
sammenlagt æ jower rundt- tow-tre gång.
Da han bløw gammel, å bløw pencionist,
will han ha det godt, po hans daww tilsidst.
Han kjøwt en gyngstuel te å hwil se i,
men hwer gång han wil brug den, såd hans kuen deri.

Æ Hywelbosnejker.....

Som snejker war Jens ett møj bewendt,
a arbe war han heller ett øwerspændt.
Han kun law en hywelbor å lidt pelleri,
men law en kommodo, will han helst wær fri.
Han had wal ett formøj omløb i æ hue,
men han war hels jen så fredelig å gue...

Han had gywt se te æ bette sted,
men så mot han osse ta Inger med.
Å hun war gal så det war grow,
han mot ett kom ind i æ stow.
Nej, han kun sid ud po æ køkkenskammel
heller osse i æ wærksted mæ al hans rammel..
Hun skjældt ham uker, for en å en stuker,
å no mot han heller sik å kom uker.
Jens han grynter å war slet ett gall,
han gik i æ mark å wanne æ kall...

Der gik manne oer, å Jens bløw gammel,
han kun ett wal hold po æ skammel.
Men så en då ga Jens se te å dø,
så kun hun sejl hinne egen sø.
Å da bløw hun så glå wed ham tilsidst,

do war så gue bette Jens - det her er trist.
Men Jens hør det ett, for han war død,
å imens lå æ kat i Ingers skød.
Som sagt kommer en uheld sjældent jenne,
det mot Inger så sørgeligt bekjenne.
Æ kat den døe, å den holdt hun å,
det war en uoprettelig skå.

No war hun enk å jenne i æ sted,
Men no tørt hun at det war et frygteligt sled.
Æ mund had hun ett tawt, å hun klawe se slem,
æ hōwder skul sæles å det all fem,
så hun kun boj te æ arbe i æ mark,
å i høst ku hun fo en gammel knark.
Sørn gik æ tik, å hun war se sjel te besvær,
hun war osse wed å blyw folkesky å sær.
Hinne rengøring drøw hun ett så widt,
så hun war lig we å go te i mog å skidt.
Men så kam hun po æ syghus å bløw wasked ren,
men det mo nok ha wæt for sen,
for hun wil ett ta te se å fødd,
å så gik hun hen å dødd.....

Rasmus Tækkemand...

Rasmus war tækkemand a den gammel slaw.
som tækker kun han alid fo nok å law.
Dengång war alle huss tat med stro,
anne slaws tågg war ino ett hætpo.
Om æ winter snor han en masser siim,
å somti lawed han osse en liim.
Om æ sommer lå han po æ hus å tat,
en dreng stow derunder mæ æ nol å rat,
enten rat han for nejle heller osse for høtt,
å spurg han se for skul han hold hans bøtt.
Æ dreng samlet spindelvæv po hue å krop,
men endelig fæk han lært å stik æ nol ret op.
Rasmus bløw lidt mer medgørlig å flink,
no hår æ dreng da fot lær å tink.
Han skal sāmænd nok blyw te nøj mæ æ tik,

ja, ja læ wos no wint å sik.
Ja, Rasmus war godt kjen rundt omkring,
å han hår tåen så manne sting,
men jen ting kun han aldrig lii,
dersom nuer prøwwer å kravl op i æ stii.
Han hår alid wil wæt jenne po æ tååg,
ingen skul kom å træk en stro tebåg.
Ja, Rasmus hår altid løwwet høt po stro,
sjæl om han ett mer in æ føe kun fo...

Josef Temmermand...

Josef war tømrrer i Hellerø by
et sted derved i det sydlige Thy.
Det war i de gue gammel daww,
da en tømrrer kun klår se mæ en skaryws å en saww.
Han kun flæk en støk tre å dannen till,
å tap det sammen, som han sjæl det will.
A gammel tre kun han hugg en hus så ny,
å nowwer står ino derved i Thy.
Han war ett så pellen, å lidt drelworren i sind
å folk wil helst ett ha ham i arbe derind,
men ude kun han law nøj, der war ret kjøn,
æ mol tow han mjest etter øwensjøn.
Å mæ æ skaryws, æ høwl å æ saww,
kun han altid fo nok å law.
Han war en bette bredskuldret mand,
i hans ansigt danned hageskæg det nederste rand.
Der war humor i hans blik å godt humør,
a han kun snår law en trillebør.
Fræ æ suel stow op te æ suel gik ned,
arbed han troligt i sit ansigts swed.
Hans dawløn war tow kroner om æ då,
å så kun æ kredit enda i årevis stå.
Da han bløw gammel å æ håndlag bløw for ring,
han åbnt en butik, å handled mæ manne ting.
War hans kår end smo, han war tefreds deri,
han wil for offentlig hjælp wæ fri.
Kun wi no spør ham, om de war tifreds,--
de der begynn omkring attenhundrede og treds.

Han wil wal sej: "i lige måde-er i lykkelig å glåå--
I som skal begynd den dåå i dåå"?---
Hwer tik skal løwes po sin Wis,
men tilfredshed kan ej køwes for nok så stur en pris

Else....

Som tigger kam Else tit i mit hjem,
hun halted afsted, for æ gigt war slem,
mæ æ kjæp i æ håen, å mæ sjal om æ krop,
å i hinne skjørter hun trak lidt op.
Så såt hun sæ ned po æ køkkenstuel,
hun war svedig åå å go i æ suel.
Hun fortall så møj- å så war e sandd,
imens hun skotted te æ kaffekandd.
Æ kand bløw såt te warm, å hun fæk en kop,
å snår war var det færr te å skjænk op.
-Det bløw te fir-å det bløw te fem,
no war æ gigt-slet ett så slem.
Så skul hun wint å ha mejdagsmad,
å wi ratt all te samm fad.
Så fæk hun en mejdagssøwn,
hun tørt no det war lidt øwwerdrøwn.
Imens pakke mi muer en pak så stuer,
mæ fjæt å pøls, å hwa der war gur.
Å hun tuw osse en stur håndfuld tow,
å op å æ såltkår, en støk flæsk å æ sow.
Å så fyldt hun mjælk i hinne bette spand,
så kun Else go hjem te hinn mand.
Han sot derhjem for æ ænn å æ bowwer,
det war hans plads her po æ jowwer.
Det war hans bestelling å gjør klokker istand,
men te det war han så ring en mand.
Når han skul rens en klok, spøt han deri,
å når han skul sammel den kun han ett si.
Somti fæk han en par hywwel for møj,
å så war æ klok så godt som øj.
Derfor fæk han så lidt å laww,
så såt han for æ bowerænd all hans daww.
Så mot Else ud for anne å wash,
å det gjor hun så læng, at hun war rask.

Så en dåe fald hun ned fræ æ lowt,
å da tow hun skåe i hinne jenn howt.
Det war for hin så smærtelig tång,
no mot hun uker po hinne tiggergång...

Ovens's Hus....

Ned wed æ grønvej nær ved æ swing,
lå en bette sted så gammel å ring.
Æ tåg war af stro å frønnet å gro,
æ vinduer war målt blo, å æ ruder war smo.
Den krummer ryg, som en ko i blæst,
som wil den sæ dæk, for wind af nordwest.
I den gammel hus af rådden træ,
der bow bode folk å fæ.
Owens war en mandhaftig gammel pigg,
Å æ hår alle kjæn hinne ligg.
Mæ æ hylli kun hun slå hyk, å høst hinne kuer,
å mæ æ støwt kun hun bjærg hinne ruer.
Hinne kuer kun hun tæsk mæ æ plejl,
ja, hun war nøj så hor en nejl.
I plejj had hun en pig, der war åndsvag å sær,
hun hed Maren, å war hin altid nær.
De had tow køer å en kall,
de stow i en støld, der war så small.
Æ gwol i æ køkken war pikkesten,
den war no slet ett så let å hold ren.
Der wae en lugt af røg derind,
op å æ skojsten æ røg skul find.
Ind i æ stow, war en bilæggeown,
den had sørn en sær forsown.
Der skul fyres fræ æ kykken, mæ hwad de kun find,
så kun det ulm å glød derind.
Så war der en par alkowesæng,
derind i en kass, gjemt Owens hinne peng.
I æ windue war der blomster, pelagonier å ruser,
å po en stuel en par hjemstrække huser.
po æ komode war der en konkyliesnejl,
å der hæn po æ væg en sløret spejl.
Det war æ løsøre i djer samlet bo,

men øwer æ stow, der hersked ro.
Østen for æ hus, war der en bitte kålgoshaww,
der had hun grønsager af tow-tre slaww.
I æ hjørn stow der en hylde træ,
den kun da gi en bette krum læ.
Det gaw wal ett møj, den bette styk jord,
men Owens had foden under eget bord...

Nummer sejsten...

Der boww i Serup en mand, der hid Kræn Grud,
han hår altid sit så ungdommelig ud.
Engång skul han ha meldt en fødsel te æ præjst,
han skywt hans klæjjer å trak i det bæjst.
Så gik han den ærind han hoj goen så manne gång,
å æ wej te Søndbjerg war ett så lång.
Han skul både te æ præjst å æ degn,
men æ præjst var lig fløt te æ egn.
Æ præjstkuen war den føst han mødte,
hun spur om det War den førstefødte.
Hun tørt han so så ungdommelig uker,
det mot jo nok wær hans føest tuger.
Så såe han lidt forlegen: Så sandt æ hi Kræjsten.
Så er det no nommer sejsten.
Æ præstkuen bløw bleg å war en besvimelse nær,
at hun bløw konfus -war wal ett så sær...
Æ dreng bløw så i æ kjærkbog skrøwen ind,
å Kræn Grud gik hjem så let i sind.
En stur flok bar er føj op i det hjem,
å allsammen er de kommen møj godt frem.
De ruses af alle for troskab å flid.
å de er bude hjælpsomme å solid...

Niels Henrik.....

Niels Henrik, war gormand i det sydlige Thy,
hans goer lå omtrent møt i Flovlev by.
Han war walnok et, som folk er flest,
som regel i skjowtærmer mæ opknappe west.

Mæ æ pokjædning, tow han det ett så nyww,
men altid war der en lun blik i hans yww.
Så en dåe skul han te å kør mog,
da had han nær fot en omgang hog.
Æ hejst war gammel, å lidt styw i djer ben,
å kom øwwer æ landwej, bløw somti lidt sen.
Så kam der en biel, å standser lidt brat,
det war en kjøwenhawner, der såt wed æ rat.
Han fløw å æ biel, å golt som en kok,
Niels Henrik kun aldrig forstå en plok,
men han såe nøj om, at han war en bondeøj,
å han skul dippes i hans eget møj.
Han hoppe rundt, å hisse etter luft
å aldrig en urd, han så mæ fornuft.
Så såe Niels Henrik, mens han keg øwwer æ vej:
"Det træn do te å kom åå mæj...."
No had æ kjøwenhawner lisom tawt æ gas,
å Niels Henrik kør lisså sinne mæ æ las,
op i æ søndermark mæ æ mog,
dengång slap han da for hog...

Min Søndagskolelærer.

Han var så stout en bondemand
en pryde for den danske bondestand.
Sin store gård, han drev med flid,
og sognets liv han gav sin tid.
Han var en firskåren, skulderbred mand
med rige evner og en god forstand.
Han smilede til alle, og de smilede igen,
og han var alle småfolks ven.
Han var interesseret i politik
og havde altid en skarp replik.
Snart kom han med i sognets liv,
og i de fleste foreninger han formand blev.
Mange kom til ham for hjælp at få,
og kun få har måttet skuffet gå.
Han var også sparekassedirektør,
og altid kunne han bekende kulør.
En opslået bibel lå på hans bord,

og ofte hentede han kraft af Guds ord.
Ja, han var en ærlig kristen mand,
frelst af nåde, fra afgrundens rand.
Og hans ord blev gerne hørt,
levende, kraftig og aldrig tørt.
I søndagskolen var han allerbedst,
når han var tilstede var der altid fest.
Han fortalte om børnevennen stor,
om Gud, som i det høje bor.
Dette er fortalt af en gammel elev,
som kendte ham godt, og glad for ham blev.
De, der kendte ham, har gættet hans navn,
og de vil altid mærke et savn.
"For der var bare jen af hans slaw,
å hans navn var Kræn Kraw"

En god Veninde...

Hun tjænt wos tro i manne oer,
dengång i Skårup wi had æ goer.
Hun war så energisk, dygtig å flink,
hun såt afsted for den mindste wink.
Hinne ben war tynn, å hinne krop war slank,
hun bar hinne hals å hue så rank.
Hinne hoer war swot å blank som en spejl,
å sjælden so wi wed hin en fejl.
Lidt lång i æ hue, men det tørt wi war pæn,
å om æ mund war hun altid ræn.
Nøj undt om en minesk, kun hun aldrig sejj,
å gik nøj hin imud, tow hun aldrig po wejj.
Wi holdt så møj af hin- burr stue å smo-
for hun gjor alt, hwa hun formo....

Degang wi skul sej hin fowal,
da ønsked wi hin en lykketal.
Det kam forsåwidt osse te å pass,
for da hun bløw gammel, ænd hun wed Lass.
Der hår hun hat det særlig gott,
at trods gammel af oer, er hun stadig flott.

Grisemarkedet i Holstebro.

Wi kører mæ griss te æ byk wed æ o,
æ káll stár allered å wenter i æ go.
Æ humør er godt, å de er waltepass,
sjæl om de ska te å tøm æ lass.
De røtt i æ håll for å fo dem uker å æ lem,
æ griss stredt imud, det er ett så nem.
Men uker de kom å ind i æ kasser
å strøes mæ halm, så de kun fyld en masser.
Så skal de pyntes, å bastes så rænn,
wi wed jo Ole, wel ett kyww ant en de pænn.
Å lig som wi war færr mæ det reneri,
kam Ole så rask å gik wor kaser forbi.
"How, how- hwa er det da for en jaww"
ka do ett fo tik å sej ordentlig goddaw".
Å Ole helst så hjærtelig å kiger po wor kram.
"Hurmanne wel do kyww i daw" det spur wi så ham.
"A ka brugg førretyw, å di bejst i hår,
å kan i finn den rette pris så kan wi handle snår".
Åge han forlangt en pris, å Ole han gaw bud,
De snakker å snakker å trak æ tik lidt ud,
for Ole hår en evne til å træff wor indkøbspris,
Aage han wed nok hwa han wel ha for en blank å rele gris.
Å derfor kan wi ett gi dem hen, sjæl om Ole er wor wen.
No da der war en dåler imell, wil a de skul dele den.
" Do beholder di griss, å a mi pængg,
så er wi lig gue wener så længg".

De War begge så horr som flent, en skul trow di war gall,
men lig mæ jet så mødes de, lig wed det hall.
De klapped i hinandens hånn, så det kun høres lånt omkring.
Di anne købere stømmen til, å wi kam ret i swing.
Jen wil ha tyww, å de skul wæ sturr,
å di skul lisom di sidst, wær gurr,
å så skal di leweres po slagterikontrakt,
å di gir heller ingenting te fragt.
Jen wel ha dem liså længg som tow,
ja sørn er æ handel i Holstebrow.
De sist wi had tebag, war nøj bette skidt,
wi bøj dem uke, men det hjælp så lidt,

men så solg wi dem te jen, der wil spår po æ pengg,
å wi ønsked ham fornywels a dem længg.
Ned for nejen står Morten ved æ kasser.
Morten råber høt å sejer en masser.
Han er bette men hans griss er stuer,
å ingen i Danmark kan skaf dem så guer.
Ja, Morten kan bedøm den rigtige gris,
å han kan sælg dem til den laveste pris.
Å der war anne der war omtaler wærd,
som paser dje ting å er reel i djer færð.
Når æ blywer gammel å falder te row,
så wæl æ tink på di manne a traf i Holstebrow.

En mand fra landet...

Æ bower o æ land, å er ett slem te å klaw,
sjel om det å dryw landbrug- ret er en plaw.
Fræ æ suel står op, te æ suel go ned,
arbe æ i mi ansigts sved.
Å så er det hele lidt drelworen teligg,
det er hverken te å fo kål eller pigg.
Når æ kur ska grow, så mangler det wand,
å når det er høst, øser et ned som fræ en spand
æ neg ligger mæ sammengroet top,
læng farr det i hober blywer sat op.
Å sjel om det somti kan gi ret møj,
så er det tit så godt som øj.
Å mæ æ besætning er det ett ret møj bejjer,
æ so gor rundt po æ griss å træjjer.
Jen so fæk 13 men den war så gall,
men her war 13 en lykketal.
De 12 bjedt den ihjæl, men den 13. løwed.
Ja, søen war det så tit æ mæ uheld døwed.
Å no kan det ett betål se å tjen pæng,
for det ska nok i skat, de kræng.
Æ had kjøwt en bil å såt somti wed æ rat,
men så skal æ betåll det merr i skat.
Næj, så hår di det godt som bower i æ by,
der kan æ kuen sid wed æ windue å sy,
å æ mand kan hver då hint hans dawløn hjem,

sørn mennesker kan sajt kom frem.
De hår altid en Week-end fri,
hur anne mo for æ fødd hing i.
Å så hår de en sommeferie så lång,
hur anne ett hår tow daw - engång.
Men æ er no ett så slem te å klaww,
men æ kan da sik, at de i æ byk hår gue daww!!!

En mand fra byen.....

Jeg er fra byen og skal ikke klage,
men jeg har mange strenge dage.
Jeg skal møde på klokkeslet,
og mit arbejde er ikke så let.
Jeg arbejder ikke på egen hånd,
men står på fabrikken ved samleband.
Og drikker jeg lidt øl i kammeraters lag
og slår et lille sideslag,
så er det for at muntre op,
men nu har min kone sagt stop.
Der kan hverken blive til dit eller dat,
alt hvad der kan skaffes går til skat...

Nej så er det bedre at bo på landet,
der har man mælk og kartofler bl. andet,
og mens man sover græsset gror,
og grisen bliver hurtigt stor.
Der er både sol og luft,
og der er dejlig kløverduft.
Og bonden sidder bag sit rat,
og han kan snyde fælt i skat.
Jo, der er så dejligt på landet,
især når det ligger tæt ved vandet...

Mækkel å Sesels kjøwenhawnsrejs...

Mi kuen hied Sesel å Mækkel er mi nawn,
wi skul lig en bette trip te Kjøwenhawn.
Wi hår goen i æ goer å sledt å slæwt,
å i manne oer hår wi stridt å stræwt,
så wi hår næjsten alle wæt uden æ dar,
å ett wæt mæ tog i synner heller nar.

No h r wi awst en  goer te wor s n,
  s  skul wi uker po en turker s  skjøn.

  had fot fat i en rigtig k repl en,
men den h r   ett rigtig forståen,
s  tow wi ajsted po lykk   fromm,
s  f k wi   sik, h t te   tog kun komm.
  f k osse kj wt billette te tow,
s  s e han te wos, wi skul t e m  row.
  stappe mi pib   so m  om,
s  f k   yww po t w smo rom ,
jen stow for "kvinder"   jen for "mænd".
D r mo wi ind, skynd d    r nd.
  stow derinn,     tik bl w lidt l ng,
  kun da ett forstå , te det ett kam igång.
En mand kam   spurg, om   skul uker   rejs.
Kommer det d  ved, din gammel stabejds.
Han trow moske,   had tawt mi mund,
han skul ett w r nysgjerrig uden grund.
S  s e han:" Ska do uke   rejs din slog,
s  ska do str b, for nu kommer   tog".
  f k fat i Sesel,   wi skobbe poe,
di anne stredt imud, de bejst de formoe.
di råbt   skjælt uke   war s  gall
men wi f k dem tebågg, godt godt   wal di hall.
Di s e, at di skul ha w t uke h rr,
  s e, at det kun   jo  tt w rr.

S  kam wi op i en w ldig fiken stoww,
der war s der s  bl dd, så det war s  grow.
Wi s t wos ned   slow wos te row,
men så kam der anstigen anne tow.
Di skræppe op   war osse lidt hwass,
di s e, at wi had tåen dj r plass,
di had den nommer, så det war djer plass,
di had den nommer, så det war dj s,
  s  grin di m , lig op i mi fj s,
  h  w t soldat   had nommer syw,
det gl mer   alle i hele mi lyw.
Det mot da så, w r wor rigtige plass ,
men po den s t osse en gammel bajass.

No war der ett anne inn tow plasser tebågg,
dær såt wi wos så, burr mæ å mi mågg.

Så kam der ind en konduktør,
æ tørt da nærmest, han war skør.
Han såe, at, æ skul sæt æ koffert op i æ net,
æ såe, at det kun æ da let,
men den kam liså rask tebågg,
Æ smed den op å længer ind,
men i det samm, æ tawt en bette wind.
Di anne de holdt dem for djer nees,
men så so æ po dem, sønn liså vees.
En mand bløw så gal, han kun slet ett snak,
æ so, der rand nøj øl ned po hans nak.
Sesel had tåen hjembrøget øl mæj po æ tuke,
det mo wær sørn, at det hå slån æ prop uke.
No bløw der ræjjet hwa ræjjes kunn,
men Sesel war kikker åe, det war hun.

Æ såe te Sesel, at no wæll wi ha nøj å edd,
Sesel tow æ madpak, å løsnet æ kleed.
æ had tån mæj en wust så stuer,
det er for mæj nøj, der er så guer.
Had den bløwwen derhjeæmm, had den rænd hæn,
der war osse somstedd lit lyw i den.
Det wæst skor æ fræ , det er så vees,
men no begynd di anne å hold for djær nees.
Di såe, at den skul smies uke å æ tog,
æ såe: "sikke da nøj fjog".
Nej det war ett nue folk så finn,
men for å lawe kort, den slem pinn,
pakke æ den ned, det bæjst æ kund,
så tow wi wos en bette blund.

Så bløw der råbt Århus, så derfræ skul wi sejll
vi skull mæ den rette budd, å ett den fejll.
Wi fand æ budd, å sejlt fræ land,
men lidt udd, war der nøj urolle wand.
De hwippe å gyng, så det wae så grow,
å somti æ bølger indøwer wos slow.
Wi gik så ned i næjest kahyt,

Sesel war lig wed æ wær nøj forknyt,
hun såe, det kørr så ondelig i hinne maww,
a sygdom had hun alle kjæn den slaww.
Æ will hint te hin, nøj wand i en kop,
men hun begynn allerede å kåst op.
Så såe di anne, æ skul fo hin op i æ luft.
Men hun klawer se, å will ett ta imud fornufft.
Hun såe, Wi mot heller smid hin uke i æ wand,
for hun kam da alle løwwen iland.
Æ mot ha hin øwer æ nak, å bær hin derop,
men så kam der en skyll, ned øwer mi krop,
gammel wust, pøls å lewerpostej,
æ so næjsten ett en eneste udweij.
Hinne hat war fløwwer å,
å hinne kjowel war øwerbrække,
å så syg hun war- æ war så forskrække.
Men så fæk æ hin da endelig slæwt op i æ luft
wed wi anne war der no ingen gue duft.
Det war nu lisom æ luft gjør lidt gawn,
men no war wi osse snår i Kjøwenhawn.

Den føest wi skul besøgg, war Sesels bror,
men det war da grow, som æ gade se snor,
op å ned å uke å ind,
det war næjsten ett te å find.
Wi gik i sønder, å wi gik i narr,
så lig so wi hans nawn o en darr.
Det war osse så heldig, di war hjæmm,
å di war så swårr, di kun alle glæmm,
di dejlige ferier, di had hat i wor goer,
å no skul wi alle nue ting forsmoer.
Sesel war lig we å græe a rørels
æ tint- det er wiss bare smørels.
Di væl wiss øwer te wos ijen i sommer,
di såe da osse, te di weesnok kommer.
Så fæk wi da, hvad wi kun spiss,
å så had di såmøj, som di wil wiss.

Da wi fæk tar wos om wor mund
fæk wi en bette mejdagsblund.
Så gik wi uke i zoologisk haww

dær so wi dyr a så manne slaww.
Føst so wi en lama, en sær kanut,
det war såmøj en fræk starut.
Den spøt Sesel, lig i hinne huer,
æ tar det åe, men hun war ett guer.
Æ tow mi kjæp, å wil gi den en ræk,
så kam der en betjænt, der war så fræk.
Æ mot ett slå æ dyrer i æ haww,
hels skul han nem ordn mi slaww.
Der står po en skjælt, te han wæl spøtt,
æ såe så te ham- hwa kan det nøtt,
den kan jo ett løss- den gammel kamel,
skal æ så læ den øwerspøt mæ seel?
Nej i kan opdrag jer dyrer nøj bejjer,
det gjør wi derhjæm all stæjjer.

Så gik wi hen te æ abekatt,
jen stow etter nøj godter å ratt.
Æ ga den en styk sokker, æ had i mi lom,
å straks en hal snes hen te wos kom.
Æ holdt en bette foredrag, å pejt mæ mi pib,
men så kam æ i en forskrækkelig knib.
Den greb mi pib, å rend mæ den,
så kaldt æ poen å wil håen herhen.
Den wrikker mæ æ hue, å undersøjt den alstæjjer
den lign grangiwelig, ham wor gammel skræjjer.
Æ så teen, at sørn kun en ett ta anne djer sager.
Så brækker den æ pib, så ret det knager,
å tesist war den i stumpe å stykker,
det war da di særeste uminniskelige nykker.
No kan i trow, æ War skidt tepass,
Å Sesel såe, wi wel wæk fræ æ plass.
Så kam wi forbik en stur elefant,
den swinged æ snabel æwer æ kant.
Æ gaen en boll, som æ had i mi lomm,
men så skee der nøj, da æ wil wend mæ om.
Den røw mi lom i stykker mæ si snabel,
så æ so uke nøj så miserabel.
Sesel såe, at no wel wi hjem,
å wi stamper ajsted, det bejst wi kun kom frem.

Deretter skull wi i Tivoli en turke,
di wil, wi skul kør mæ sporwown deruke.
Æ stow da åe, far æ wown war i ståe,
da kun der let ha sket skåe.
Æ fald bawlæns øwer i en hæjstpærr,
men nu wil æ wownstyrer mæ nøj lærr,
Han såe, æ skul ha tån we mæ den nann håen,
det stow po æ skjælt, om æ et had forståen.
Men æ weest æ kjøwenhawneren war slem te å lyww,
så såe æ, mens æ blinke mæ æ yww,
nå det kun do lii, te sørn skul det wærr,
så had æ fot mi nees i æ hæstpærr.

Så kam wi te Tiwoli i en wældig stue køe,
wi stow å so po dem en bette støe.
Æ såe da, di war nue kvaddepanne,
dær å stå å spærr for wianne.
Æ gik båg we Sesel å skubbe po,
men snår en tælleapperat wi so.
Kom no Sesel, wi skræver øwer æ stakit,
det hår wi gjor derhjæmm så tit.
Så såe en betjent, wæl i sik å kom tebågg,
så mot wi tebågg, mæ å mi mågg.

Men endelig mæ beswær, kam wi da ind,
sjæl om wi war lidt harsk i sind.
Wi so så møj, som war så skjøn,
alle di blomster, hur war di skjøn.
Så kam wi op å kør i en ussel bette tog,
men ham der kør den war wes ett rigtig klog.

Wi kør uke å ind, å ned å op,
det war te å blyw snorr i æ krop.
Sesel klamre se te mæ, å trow hun skul dø,
det war war, in da wi stow i kø.
Men endelig kam wi da te wos sjæll,
å wi so så møj, så det war en spæll.
Te allersidst so wi nøj fyrwærkerik,
æ hår ett sit nøj lignende i al mi tik,
det glimte å sprutted, som æ jower skul forgo,
mæ alle kulører å stjerne så smo.

Manne ting so wi, som æ et wæl beskryww,
hels trower di derhjem, at æ wæl lyww...
Endelig bløw wi da færr te å rejs hjem,
men alle goer æ kjøwenhawnstur wos i glem.